

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

Ing. XX
bytem XX
zastoupen JUDr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou
se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky
se sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. PPR-17011-4/ČJ-2017-990450,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. PPR-17011-4/ČJ-2017-990450 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha 1 a Praha 3, č. j. KRPA-121083-6/ČJ-2017-0011IY, ze dne 20. 4. 2017 (dále jen „**prvostupňový orgán**“ a „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti o vydání nového (resp. prodloužení platnosti) zbrojního průkazu podle ustanovení § 24 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „**zákon o zbraních**“). Důvodem pro zastavení byla zjevná nepřípustnost podané žádosti, neboť žádost byla podána po zániku platnosti zbrojního průkazu. Žádost o prodloužení platnosti pak musí být dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních podána nejméně 2 měsíce a nejdříve 6 měsíců před uplynutím doby platnosti dosavadního zbrojního průkazu.
3. Žalovaný jako odvolací orgán se s rozhodnutím prvostupňového orgánu ztotožnil a odvolání žalobce zamítl. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí orgánů obou stupňů.

II. Průběh správního řízení

4. Dne 3. 4. 2017 byla prvostupňovému orgánu doručena žalobcová žádost o vydání nového zbrojního průkazu po uplynutí doby platnosti dosavadního zbrojního průkazu včetně příloh.
5. Společně s touto žádostí žalobce podal přípis, z jehož obsahu vyplývá, že od 31. 10. 2016 byl žalobce dlouhodobě hospitalizován z důvodu provedené transplantace plic a následného léčení. Z hospitalizace byl propuštěn dne 14. 2. 2017. Z důvodu následných pooperačních komplikací a navazujícího klidového režimu byl teprve 28. 3. 2017 schopen podat danou žádost. Žalobce taktéž uvedl, že na čekací listině pro transplantaci plic byl již od roku 2013, přičemž se jeho choroba (intersticiální plicní fibróza) neustále zhoršovala a již od roku 2008 byl trvale doma, když byl nucen dýchat s pomocí kyslíkového přístroje 16 až 24 hodin denně. Tento přípis byl prvostupňovým orgánem vyhodnocen jako žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“).
6. K přípisu popsanému v předcházejícím odstavci přiložil žalobce také odpověď žalovaného ze dne 24. 2. 2017, v níž žalovaný odpovídá na dotaz žalobce ze dne 19. 2. 2017 ohledně mimořádného vydání nového zbrojního průkazu. Žalovaný v odpovědi na dotaz uvádí, že žádost o vydání nového zbrojního průkazu mohl žalobce podat v období od 13. 6. do 12. 10. 2016 (platnost zbrojního průkazu skončila 12. 12. 2016) a následně žalobce poučil o možnosti zažádat o prominutí zmeškání úkonu a postupu stanoveném zákonem v případě skončení platnosti zbrojního průkazu.
7. O žádosti žalobce o vydání nového zbrojního průkazu rozhodl prvostupňový orgán prvostupňovým rozhodnutím, tedy usnesením o zastavení řízení z důvodu zjevné

nepřípustnosti pozdě podané žádosti [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu]. V odůvodnění je uvedeno, že transplantaci plic se žalobce podrobil až 31. 10. 2016, přičemž lhůta pro podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu plynula od 13. 6. do 12. 10. 2016. Ohledně žádosti o prominutí zmeškání úkonu prvostupňový orgán dospěl k závěru, že z uvedeného vyplývá, že žalobce mohl podat žádost v zákonem stanovené lhůtě. Případně také mohl žádost podat prostřednictvím zmocněnce či prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nebo elektronicky.

8. Konečně pak prvostupňový orgán argumentoval, že lhůta pro podání žádosti dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních má hmotněprávní (a tedy prekluzivní) povahu, a tudíž nepřipouští prominutí.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním ze dne 16. 5. 2017 podaném prostřednictvím své advokátky. V něm uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel ze zcela mylného předpokladu, že účastník žalobce žil do 31. 10. 2016 (transplantace plic) normálním životem. Dle žalobce nebyl cca rok před transplantací schopný fungovat bez kyslíkového přístroje a nemohl vycházet z bytu. Po celou dobu byl léky udržován ve stavu umožňujícím provedení okamžité transplantace. Jeho stav byl tedy natolik vážný, že nedovoloval běžné životní úkony a byl odkázán na pomoc třetích osob. Zároveň by mělo být přihlédnuto k tomu, že ani psychicky nebyl schopen se zabývat bagatelními záležitostmi běžného života. Lze tedy hovořit o tom, že na jeho straně byly dány závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění a které byly překážkou pro podání žádosti. K tomu odkázal mj. na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28.
10. Ohledně povahy lhůty k podání žádosti dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních žalobce namítl, že jde o typickou lhůtu procesní, a dále, že prominutí úkonu dle § 41 odst. 2 správního řádu nerozlišuje mezi lhůtami procesními a hmotněprávními. Správní orgán I. stupně tedy dle žalobce pochybil, pokud o žádosti o prominutí zmeškání lhůty vůbec nerozhodl, byť tak učinit měl, resp. pokud tvrdí, že o ní ve vztahu k této věci ani rozhodnout nemůže.
11. Žalovaný rozhodl ve věci napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
12. Ohledně včasnosti podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu se žalovaný ztotožnil s argumenty prvostupňového orgánu. Dále uvedl, že odhlédne-li od lhůty dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních (kterou považuje za dostatečně dlouhou dobu k podání žádosti o nový zbrojní průkaz), nedomnívá se, že žalobce splnil podmínky pro prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. Dle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník řízení požádat o prominutí do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která bránila úkon učinit. S požádáním je pak nutno spojit zmeškaný úkon.
13. Z podané žádosti pak dle žalovaného vyplývá, že z hospitalizace byl propuštěn 14. 2. 2017 a žalovaný mu odpovídal na jeho dotaz ohledně možnosti prodloužení dopisem ze dne 24. 2. 2017 (doručen 27. 2. 2017). Bez ohledu na to, které z těchto tří uvedených dat by bylo bráno jako rozhodné pro počítání 15denní lhůty dle § 41 odst. 2 správního řádu, do doby podání žádosti dne 3. 4. 2017 uplynul víc než jeden měsíc.

14. Ohledně povahy lhůty dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních se žalovaný rovněž ztotožnil s prvostupňovým orgánem a považuje lhůtu za hmotněprávní zejména s odkazem na komentář ke správnímu řádu od Josefa Vedrala (BOVA POLYGON, 2012) a judikaturu zdejšího soudu.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

15. Žalobou ze dne 21. 9. 2017 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Žaloba *de facto* opakuje a rozvádí argumentaci, kterou žalobce použil v odvolacím řízení.
16. Zejména žalobce namítá, že správní orgán nevzal v potaz předchozí sdělení, a sice že žalobce byl od roku 2008 trvale doma na přístroji, který mu poskytoval kyslík, 16-24 hodin denně. Jeho stav se stále zhoršoval, až byl v roce 2013 zařazen na čekací listinu k transplantaci plic. Poslední rok před operací již žalobce *de facto* nebyl schopen fungovat bez tohoto kyslíkového přístroje a vůbec nemohl vycházet z bytu. Po celou dobu byl medikamenty udržován ve stavu umožňujícím provedení okamžité transplantace. Žalobce byl tedy ve stavu ohrožujícím život, brzká transplantace plic byla nezbytná pro záchranu jeho života a je zjevné, že jeho zdravotní stav byl natolik vážný, že nedovoloval činit běžné životní úkony. Na této skutečnosti nemění nic fakt, že samotnou transplantaci plic podstoupil žalobce až 31. 10. 2016. Dle žalobce žalovaný rovněž dostatečně nezohlednil i velmi špatný psychický stav žalobce, který mu znemožňoval řešit záležitosti běžného života.
17. Uvedené skutečnosti jsou dle žalobce natolik významné, že umožňují ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu hovořit o tom, že na straně žalobce existovaly ve výše uvedeném časovém rozmezí závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění a které byly překážkou k podání žádosti, avšak správní orgán dospěl chybně k opačnému závěru.
18. K námitce žalovaného, že si mohl zvolit zmocněnce k podání žádosti, žalobce uvádí, že takový postup je jeho právem, nikoli povinností. Nelze tedy přičítat k tíži žalobce, že této možnosti nevyužil. Dále namítá, že i kdyby si zmocněnce zvolil, nemohl by k žádosti přiložit jednu z povinných příloh – posudek o zdravotní způsobilosti, neboť to jeho zdravotní stav neumožňoval. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že mohl zažádat o přerušení řízení ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu, nicméně žalobce považoval za bezpředmětné podávat nekompletní žádost, jíž nemohlo být vyhověno. Řízení se má dle § 64 odst. 4 správního řádu přerušit na dobu nezbytně nutnou a dle žalobce bylo jisté, že by správní orgán stanovil konkrétně dobu trvání přerušení řízení (nikoli obecně „do doby získání zdravotního posudku“). Jelikož žalobce v té době neměl tušení, jak dlouho ještě může být na čekací listině pro transplantaci, těžko lze předpokládat, že by správní orgán toleroval přerušení řízení např. po dobu 1 roku; resp. případnou opakovanou žádost o přerušení řízení by zamítl. Ani tento institut tedy nemohl vyřešit situaci žalobce.
19. Dále žalobce tvrdí, že žalovaný pochybil, když neprovedl jím navrhané důkazy, zejména výslechy svědků a znalce, kteří by se vyjádřili k žalobcově zdravotnímu stavu v roce 2016.

Rovněž se pak žalovaný nijak nevypořádal s žalobcem uvedenou judikaturou (rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28).

20. Ohledně možnosti podání žádosti společně s žádostí o prominutí zmeškání úkonu již 14. 2. 2017 (resp. 24. 2. nebo 27. 2. 2017) žalobce odkazuje na přiložené lékařské zprávy, z nichž zdůrazňuje striktní klidový režim a omezení kontaktu s infekčními lidmi a nutnost transportu sanitou na následná vyšetření. Dne 6. 3. 2017 pak byla žalobci doporučena hospitalizace z důvodu pooperačních komplikací. Dne 8. 3. 2017 byl propuštěn domů a následně od 13. 3. do 19. 3. 2017 se podrobil operaci a hospitalizaci na kardiologickém oddělení. Teprve po propuštění domů dne 19. 3. 2017 mu byl uvolněn striktní domácí režim. Z uvedeného žalobce dovozuje, že žádost byla podána v 15denní lhůtě ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu.
21. Konečně pak žalobce uvádí argumenty na podporu svého právního názoru ohledně charakteru lhůty k podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních a možnostech jejího prominutí dle § 41 odst. 2 správního řádu. Odkazuje při tom na další odbornou literaturu a tvrdí, že zákon nijak nerozlišuje procesní a hmotněprávní lhůty, a tudíž neexistuje důvod, aby zmeškání lhůty pro podání této žádosti nemohlo být prominuto.
22. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 26. 9. 2017, kterým setrval na svém právním názoru, obecně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
23. K námitce špatného zdravotního stavu žalobce v době, kdy běžela lhůta pro podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu, uvedl, že pokud byl žalobcem tvrzený stav natolik vážný, nemohl plnit povinnost dle § 29 odst. 1 zákona o zbraních, tedy zabezpečit svou zbraň a doklady před ztrátou, odcizením nebo zneužitím. Dále pak tvrzení, že byl od roku 2008 trvale doma na kyslíkovém přístroji 16 až 24 hodin denně, je v rozporu se skutečností, že 15. 11. 2013 na své jméno zaregistroval střelnou zbraň.
24. Ohledně možnosti volby zmocněnce žalovaný uvádí, že mu nemůže být vytýkáno, že žalobce tuto možnost nevyužil, když mohl.
25. Co se týče možnosti požádat prvostupňový orgán o přerušení řízení žalovaný uvádí, že žalobce účelově vykládá § 64 správního řádu a presumuje chování správního orgánu, který by dle jeho názoru jistě rozhodoval tak, aby žalobce poškodil. Ze své úřední činnosti pak žalovaný ví, že řízení se v případě dočasné zdravotní indispozice (resp. dočasné nemožnosti předložit potvrzení o zdravotní způsobilosti) běžně přerušují.
26. Ohledně tvrzení velmi špatného zdravotního stavu žalobce v roce 2016 (žalobce měl být odkázán na pomoc třetích osob a upoután na lůžko) žalovaný uvádí, že to není stav, který zákon o zbraních předvídá jako stav způsobilosti k držení zbraně a střeliva. Výslechy svědků a znalce jak navrhoval žalobce by tak dle žalovaného paradoxně mohly vést k řízení o přestupku dle 76 odst. 4 nebo 5 zákona o zbraních.
27. K námitce nemožnosti získání zdravotního posudku žalovaný uvedl, že jeho posuzující lékař byl nepochybně informován o jeho zdravotním stavu a vydání posudku o jeho zdravotní způsobilosti bylo jistě možné domluvit i mimo čekárnu tohoto lékaře. Ohledně

běhu 15denní lhůty dle § 41 odst. 2 správního řádu v daném případě žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.

28. Žalovaný dále setrval na svém právním názoru, dle něhož lze § 41 správního řádu použít pouze v případě procesních lhůt a lhůta dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních je hmotněprávní.
29. Žalobce na vyjádření zareagoval replikou ze dne 15. 11. 2017.
30. Žalovaný dle něj nepochopil žalobcem popisovaný sled událostí. Žalobce k tomu sděluje, že od roku 2008 měl doma přístroj pro poskytování kyslíku, který musel sice denně vždy nějakou dobu užívat, ale jeho zdravotní stav ještě nebyl natolik špatný, aby nemohl např. opustit byt. Postupem času se jeho zdravotní stav zhoršoval a teprve poslední rok před operací, tj. cca od roku 2016, již vůbec nemohl opustit byt. Tedy dne 15. 11. 2013 si jistě mohl ještě pořídit revolver, jak tvrdí žalovaný, ale tato skutečnost nijak není v rozporu s jinými tvrzeními žalobce. Ostatně žalobce navrhoval důkaz výsledkem své osoby za účelem podrobného popisu a vývoje jeho zdravotního stavu, tento však žalovaný neprovedl.
31. Ohledně možnosti nechat se v řízení zastoupit žalobce uvádí, že žalovanému vytýká skutečnost, že nevyužití tohoto práva žalovaný vnímá jako jednu z okolností, která brání uplatnění institutu navrácení v předešlý stav.
32. K tvrzení žalovaného, že žalobce si o lékařský posudek nepožádal, jelikož si měl uvědomovat, že je k jeho držení nezpůsobilý, žalobce uvádí, že žalovaný nahrazuje lékařské posouzení o zdravotní způsobilosti žalobce svojí úvahou a svým laickým pohledem dovozuje, zda by žalobce byl nebo nebyl způsobilý k držení zbrojního průkazu. Žalobce toto sám není schopen posoudit, nicméně i prostým porovnáním svého tehdejšího zdravotního stavu s vyhláškou č. 493/2002 Sb. žalobce neseznává, že by jeho zdravotní stav byl nezpůsobilý – vyhláška totiž stanovuje obšírný výčet všech duševních a neurologických chorob a onemocnění, popř. i zhoršení zraku a sluchu, které zakládají zdravotní nezpůsobilost k držení zbrojního průkazu, nicméně žalobce tam uvedenými zdravotními výlukami netrpěl. Jedná se pouze o neodbornou a ničím nepodloženou domněnku žalovaného. Podobně spekulativně se pak žalovaný vyjádřil ohledně zdravotního stavu žalobce v době, kdy běžela lhůta pro podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu.
33. Dále žalobce setrval na své argumentaci ohledně zachování 15denní lhůty dle § 41 odst. 2 správního řádu a okamžiku odpadnutí překážky (špatného zdravotního stavu), která bránila žalobci v úkonu (podání žádosti o vydání nového zbrojního průkazu).

IV. Posouzení věci soudem

34. Žaloba byla městskému soudu doručena 25. 9. 2017, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

35. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když žalobce s takovým rozhodnutím souhlasil a žalovaný se k této záležitosti nevyjádřil.
36. Žaloba není důvodná.
37. Městský soud nejprve zkoumal, zdali jsou naplněny podmínky řízení a dále jestli napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by mělo být přihlédnuto z úřední povinnosti a pro něž by mělo být zrušeno bez nařízení jednání (§ 76 s. ř. s.). Takovými vadami dle názoru městského soudu napadené rozhodnutí ani jemu předcházející řízení netrpí. Městský soud proto přikročil k přezkumu jednotlivých žalobních námitek.
38. Městský soud považoval za nutné se nejprve vypořádat s otázkou, zdali je možné žádat o prominutí zmeškání lhůty dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních, neboť tato otázka v daném případě přímo podmiňuje posouzení žalobních námitek. Pokud by totiž o prominutí nebylo možné vůbec žádat, žaloba by byla zjevně nedůvodná, neboť žádost o prominutí spojená se zmeškaným úkonem (žádostí dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních) byla žalobcem podána až 3. 4. 2017. Lhůta pro podání žádosti dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních pak končila 12. 10. 2016.
39. Dle názoru městského soudu je nicméně přípustné žádat o prominutí zmeškání lhůty dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních. Městský soud zhodnotil argumentaci žalobce i žalovaného včetně jimi odkazované odborné literatury a dospěl k závěru, že právní názor, o nějž se opírá žalovaný, nepovažuje za správný. Městský soud nesdílí názor, že nelze žádat o prominutí zmeškání podání žádosti o prodloužení časově omezeného povolení [srov. VEDRAL, J. (2012) *Správní řád. Komentář*. BOVA POLYGON, s. 452]. V daném případě městský soud souhlasí, že zbrojní průkaz je typicky vydáván na období pěti let, přičemž po tuto dobu držitel zbrojního průkazu svědčí hmotné právo užívat zbraň při dodržení stanovených podmínek. Lhůta stanovená pro prodloužení tohoto povolení (§ 24 odst. 3 zákona o zbraních) je nicméně dle názoru městského soudu lhůtou procesního charakteru, neboť podání žádosti je prvním úkonem učiněným v řízení o žádosti, byť jde o lhůtu odvozenou od trvání práva legálně užívat zbraň (tedy oprávnění hmotněprávního charakteru). Městský soud nevidí důvod, proč by žadatelé dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních neměli mít možnost v případě existence zákonných podmínek požádat o prominutí takového úkonu. Opačný výklad by dle názoru městského soudu vedl k nepřiměřené tvrdosti zákona. [Obdobně TERYNGEL, J., KREML, A. (2010) *Zákon o zbraních. Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI.]
40. Shora uvedeným výkladem se ovšem nic nemění na skutečnosti, že institut prominutí zmeškaného úkonu dle § 41 správního řádu je výjimečným prostředkem vyžadujícím dodržení všech zákonem stanovených podmínek včetně nutnosti unesení břemene tvrzení i břemene důkazního.
41. Jelikož městský soud učinil shora uvedený závěr ohledně možnosti žádat o prominutí zmeškání podání žádosti dle § 24 odst. 3 zákona o zbraních, zabýval se tím, zdali v daném případě byly naplněny podmínky pro prominutí daného úkonu.
42. Dle § 41 odst. 2 správního řádu: „*Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba*

spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.“

43. Dle § 41 odst. 4 správního řádu: „*Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*“
44. Dle § 41 odst. 5 správního řádu normuje: „*Správní orgán zmeškání úkonu nepromine, je-li zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podateli.*“
45. Shora citovaná ustanovení určují podmínky, jež musí být splněny, aby mohlo být zmeškání konkrétního úkonu prominuto: i) požádání o prominutí do 15 dnů ode dne, kdy pomine překážka znemožňující provedení úkonu + připojení zmeškaného úkonu; ii) překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění podatele; a iii) újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, nesmí převýšit újmu hrozící podateli. Městský soud se naplněním těchto podmínek zabýval v uvedeném pořadí.
46. Soud konstatuje, že neshledal splněnou již první podmínku, tedy včasné podání žádosti o prominutí zmeškaného úkonu. Ze skutečností zjištěných ve správním spisu je zřejmé, že dne 19. 2. 2017 žalobce již nepobýval v nemocnici a obrátil se s písemným dotazem na žalovaného s dotazem ohledně možnosti prodloužení platnosti zbrojního průkazu. Na ten mu žalovaný zaslal odpověď ze dne 24. 2. 2017, jež byla doručena žalobci dne 27. 2. 2017. Z dané skutečnosti je zjevné, že si žalobce své prodlení uvědomoval a zajímal se o možnosti, jak situaci zhojit. Současně je zřejmé, že nejpozději 19. 2. 2017 byl žalobce v takovém zdravotním stavu, který mu umožňoval minimálně dálkově podat žádost o prominutí zmeškání úkonu společně se (zmeškanou) žádostí o vydání nového zbrojního průkazu (resp. prodloužení platnosti). Skutečnost, že žádost o prominutí zmeškání úkonu podal žalobce až 3. 4. 2017 pak ovšem znamená, že zmeškal 15denní lhůtu ode dne, kdy překážka pominula. Aniž by městský soud zjišťoval přesný den, kdy překážka odpadla, z popsaného chronologického sledu je jednoznačné, že žalobce žádost o prominutí zmeškání úkonu nestačil podat včas, neboť ji mohl učinit nejpozději 19. 2. 2017.
47. S ohledem na shora uvedené se městský soud dále nezabýval ostatními žalobními body a argumentací stran. Zejména dále nezkoumal, zdali překážkou pro podání žádosti byly v daném případě závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce, zdali trvaly po celou dobu běhu lhůty dle § 24 odst. 3 zákona od zbraních apod. I pokud by totiž trvaly od června 2016 (počátek běhu lhůty po podání žádosti o prodloužení zbrojního průkazu), pominuly by nejpozději 19. 2. 2017, kdy, jak je uvedeno výše, byl žalobce schopný komunikovat s úřady.
48. Městský soud dodatečně uvádí, že institut prominutí zmeškání úkonu je natolik závažný zásah do právní jistoty, že je nutné k jeho výkladu a aplikaci přistupovat restriktivně, podobně jako v případě jiných výjimek. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015 - 28, závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu. Důkazní břemeno přitom leží přímo na žadateli. Ve výše uvedeném rozsudku

soud rovněž konstatoval, že nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení lze považovat za závažný důvod, který představuje překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon pouze tehdy, pokud mu *skutečně brání* takový úkon učinit.

49. S ohledem na to se městský soud obecně zastává názor, že zdravotní stav podatele musí být natolik závažný, aby mu znemožňoval jakýmkoliv způsobem učinit daný úkon. Pokud je tedy podatel typicky v domácím léčení, nicméně jeho stav umožňuje komunikovat prostředky komunikace na dálku (elektronické podání, poštovní doručení) nebo někoho zplnomocnit k provedení úkonu, nelze podle názoru městského soudu uvažovat o existenci překážky ve smyslu § 41 správního řádu. Jakkoliv není sporu o tom, že podání žádosti o prodloužení platnosti zbrojního průkazu prostřednictvím zmocněnce je právem žalobce, nikoliv jeho povinností, nic to nemění na tom, že nevyužil-li této možnosti, ztížil si tím prodloužení platnosti zbrojního průkazu, resp. ji zmařil. Nevyužití určitého oprávnění tedy není samo o sobě porušením žádné povinnosti, ovšem může znamenat to, že člověk nezíská to subjektivní právo, jež by při dbalém přístupu získat mohl.

V. Závěr a náklady řízení

50. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX